
Orar con los Salmos

Las personas que oran a través de los salmos emprenden un proceso de aprendizaje de lo que significa ser humano con todas sus contradicciones. Aprenden a sincerarse con Dios y con sus prójimos. Se muestran a todo el mundo cuando tocan el “cielo”, y cuando tocan el “infierno”. Caminan por la vida sin máscaras de rasgos piadosos que oculten su debilidad, intencionalmente humana ella.

Me gusta el libro de los salmos. Me seduce la falta de pudor por parte de los poetas

de Dios. Se desnudan delante nuestro sin sonrojarse. Nos muestran sus dudas, nos dicen sus confesiones más íntimas, escriben, sin ambages, sus imprecaciones contra un mundo que no les gusta, expresan tanto su alabanza como su queja a Dios. Tocaban el cielo y el infierno, y en ocasiones al mismo tiempo. Y así nos muestran la realidad de la existencia humana.

Fragmento de un pensamiento del Pr. Ignacio Simal Caps

Quadre de febrer

Dia	Predicació	Litúrgia
4	Jonathan Navarro	Jonathan Navarro Sant Sopar
11	Jonathan Navarro	Josep Casanovas
18	Jonathan Navarro	Jonathan Navarro Sant Sopar - Assemblea
25	Marta López	Marta Omaña

1era Església Protestant a Rubí Carrer del Descobridor Colom, 6
Cultes diumenges a les 11h. Estudi Bíblic i Pregaria divendres a les 19:30 h.
www.esglesiarubi.org - eer1881secretari@gmail.com

El manteniment de la nostre església és un privilegi i una responsabilitat de tots els membres, pots col·laborar fent una aportació mensual en els següents números de compte bancari: Ofrenes: ES90 2100 3082 9021 0091 0402

Ajut social: ES43 2100 3082 9422 0019 2007

La 1era Església Protestant a Rubí, és membre de l'Església Evangèlica Espanyola, de tradició metodista i presbiteriana (Presbiteri de Catalunya-EEC), del Consell Mundial d'Esglésies, de la Conferència d'Esglésies Europees, del Consell Mundial Metodista i de la Comunió Mundial de Esglésies Reformades.

El Full Protestant

Pensaments, notícies i activitats de la 1era Església Protestant a Rubí

Febrer de 2018

El Déu de les petites coses

Fa uns anys corria per casa dels meus pares un llibre amb aquest títol, *El Déu de les petites coses*, vaig intentar llegir-lo, però no vaig aconseguir passar dels primers capítols, potser no era el moment; això passa amb les històries, de vegades encaixen i de vegades no.

Però el cert és que d'alguna manera el títol m'ha anat acompanyant des del moment en que vaig llegir-lo, i malgrat que tot el que hi aboco dins no té res a veure amb la història que el llibre explica, moltes vegades m'he recordat d'ell.

Sembla que des de l'última i brutal crisi econòmica s'ha posat de moda en l'imaginari col·lectiu allò de separar el “macro” del “micro”, com si d'aquesta manera es pogués explicar les dues velocitats (potser fins i tot tres i quatre) en la que discorre el nostre món; una cosa és la macro-economia, que funciona amb una acceleració constant i

en augment, però un altre és la micro-economia, que encara no ha sortit del toll de fang en el que va enfonsar-se al 2008; a macro-política les decisions són d'una manera, en la micro, el municipalisme, és d'un altre –per això hi ha partits que, malgrat tenir representacions importants en els parlaments no les tenen en les alcaldies; també passa en el sistema judicial, una cosa és el macro-marc jurídic, la gran legislació, una altra la micro-aplicació que pot fer cada jutge. Macro o micro, dos maneres de mirar les velocitats diferents en la que el món discorre, per uns o per altres. El curiós però, és que aquests uns i altres, els que viuen lo macro i lo micro, es poden dividir, bastant clarament, entre els de dalt i els de sota; d'alguna estranya manera els de dalt veuen i viuen lo macro, mentre que els de sota s'han de conformar amb les petites coses, esperant que tot allò que succeeix en les macro-estructures acabi arribant, ni que

sigui en una petita part, als micro-espais de les seves vides.

A la fi, el llenguatge és molt més que una eina de comunicació, és també, i en gran mesura, un instrument per a construir realitats, per modelar imaginaris, de forma que puguem justificar estructures injustes i situacions que mai s'haurien de viure; dividir el món entre macros i micros legitima la desigualtat i l'abús de la població, com si realment visquéssim, uns i altres, en compartiments estancs que no poguessin comunicar-se (a la fi, és utilitzar els estaments feudals i traduir-los al llenguatge de la post-modernitat).

I per això, de tant en tant em ve al cap aquest títol, d'aquell llibre que mai vaig poder acabar, i m'abraço al Déu de les petites coses; aquell que sent macro es fa micro per nosaltres,

aquell que pot discórrer a la velocitat més elevada, però que alenteix el pas per caminar al costat nostre.

Llegia aquesta setmana unes paraules de Luter al llibre de Thomas Kaufman: “*Res hi ha tant petit, que Déu no sigui més petit; res tan gran, que Déu no sigui més gran; res tan curt, que Déu no sigui més curt; res tan llarg, que Déu no sigui més llarg, ... És un ser inexpressable, per sobre i per fora de tot el que cal nomenar o pensar*”, i per això, des de les meves micro-petiteses, aquell espai en el que els de dalt volen tancar-me, gaudeixo de la macro-companyia de Déu, aquell que es fa a mida de totes i pel que no hi ha mesura on no pugui encabir-se. Aquell que omple de macro-amor la meua micro-vida: [prego que] *arrelats i fonamentats en l'amor, sigueu capaços de comprendre, amb tot el poble sant, l'amplada i la llargada, l'alçada i la profunditat de l'amor de Crist; que arribeu a conèixer aquest amor que sobrepassa tot coneixement i, així, entreu del tot a la plenitud de Déu* (Efesis 3, 17-19).

Marta López Ballalta
Pastora de l'Església
Protestant de BCN-
Centre (EEC-IEE)
Presidenta EEC

Quaresma 2018

Durant el temps de Quaresma, cristians de tot el món, decideixen aprofundir en qüestions com el penediment, la restauració, tot plegat un temps per a sincerar-nos amb nosaltres mateixos, i amb Déu, i tractar de veure com podem enfilar amb més força el camí del deixeble, i com poder ajudar a d'altres a fer-ho. Seguint aquesta línia, a les esglésies metodistes és comú realitzar en algun moment abans del temps de quaresma, un culte de renovació del pacte, en aquest esperit de recordar el que Déu ha fet per cadascú de nosaltres, i quina hauria de ser la nostra resposta.

El dimecres de cendra que alguns cristians celebraran per iniciar aquest temps segueix aquesta reflexió, quan necessari és morir a nosaltres mateixos per néixer de l'Esperit; per aquesta

raó també és un temps en el que es realitzen els batejos, que ens recorden el senyal del nostre propi bateig.

I pensem que el baptisme no és el senyal de cap decisió humana, sinó senyal de la gràcia divina promesa en el pacte diví. En el baptisme hem de veure no tant el que hem fet per Déu (la nostra “decisió”), sinó la fe de l'Església i tot el que Déu ha promès fer per nosaltres: la justificació (Gal. 3:27) i el do de l'Esperit Sant (Fets 2:30, Titus 3:5), i finalment però no menys important la nostra unió amb Crist en la seva mort i en la seva resurrecció.

Cada tradició cristiana fa servir les seves eines per refrescar el sentit de la seva vocació, al cap i a la fi del que es tracta, és de mantenir encesa la flama de la fe que és en nosaltres.

Notícies i activitats

Estudi Bíblic i Pregària

Divendres a les 19:30 h a la casa pastoral estudi bíblic i pregària, estem estudiant el llibre del Gènesi.

Taller Teològic

Dissabte 3 de febrer a les 10 h.
En German López tractarà el tema “La imago Dei en persones amb discapacitat intel·lectual” a l'església Betel-Sant Pau (c/Aragó 51 de Barcelona). Entrada lliure.

Vespres de Quaresma

Divendres 16 de febrer a les 19:30 h.
Començarem el temps de Quaresma amb unes vespres de pregària musicades.

Mesa del Presbiteri

Dissabte 17 de febrer a les 10 h.

Assemblea Ordinària

Diumenge 18 de febrer a les 11 hores en primera convocatòria i a les 11:30 hores en segona, tindrà lloc la nostra assemblea ordinària de 2018.